

Tønder Land Ager og Eng og ca. 78,000 Tønder Land Skov og over 100 Mill. Kr. Fideikommiskapital. Det er der ingen Mening i, siger jeg, for der er mange Mennesker her i Landet, der trænge til Jord, men der er ogsaa megen Jord, der trænger til Mennesker, og den Jord ligger netop ude paa de store Godser. Der ligger den frugtbareste og bedste Agerjord, men alligevel viser det sig, at man under de nuværende Forhold ikke faar nær det Udbytte af den, som man vilde faa, dersom Jorden var under en anden Drift.

Hvis vi satte 10,000'er flittige Husmænd og Arbejdere ud paa denne den frugtbareste Del af Danmarks Jord, er jeg overbevist om, at det snart vilde mærkes ved et forøget Udbytte af Jorden og ved en stigende Velstand, som vilde være et godt Bolværk for vort økonomiske Liv her i Landet. Det vilde nemlig mærkes ogsaa i Byerne, baade i Hovedstaden og i Købstæderne, fordi Omsætningen selvfølgelig vilde stige ved det forøgede Udbytte af Jorden, og det vilde komme hele Samfundet, os alle til gode, uden Hensyn til om vi bo i By eller paa Land. Derfor er denne Sag ikke nogen speciel Landbosag, det er en Samfundssag, som har lige megen Interesse, enten man bor ude paa Landet, eller man bor herinde paa Stenbroen.

Jeg vilde gerne spørge den højtærede Regering, om den vil tage sig af denne Sag, som vi altsaa drøftede i Fjor, og som jeg tør sige, der er stigende Stemning for og Forstaaelse af ude i Befolkningen. Den tidligere Justitsminister erklærede i Fjor, at han arbejdede paa denne Sag, men han kunde ikke sige, naar han blev færdig med den. Han blev som bekendt aldrig færdig. Men maa jeg spørge: Har den nuværende højtærede Justitsminister fundet nogle af Hr. Albertis Efterladenskaber i denne Sag, eller kan man, som Hr. Alberti saa ofte sagde her, da der blev rettet Beskyldninger imod ham, sige, at det, han anførte om sit Arbejde i denne Sag, var „slet ikke sandt“. Jeg tillader mig at tvivle om, at han overhovedet har rørt en Finger ved Spørgsmaalet om Opfyldelsen af Grundlovens §§ 92 og 93, men den nuværende højtærede Justitsminister vil jo kunne oplyse os derom.

Hvis man fra Regeringens Side, specielt den højtærede Justitsminister, vil tage fat i denne Sag, gælder det om — det er jeg ganske paa det rene med — at tage fat med fast Haand, for vi vide alle, at Godsejerne her i Landet er et Folkefærd,

som skal holdes tæt til Ilden, hvis man skal faa noget Fedt af dem. Det synes jeg, man i Tidernes Løb saa ofte har erfaret. Der skal en fast og sikker Haand til at løse dette Spørgsmaal overfor den Modstand, som vil blive rejst fra det høje Ting her ovenover, hvor jo Godsejerne til enhver Tid, lige fra Grundlovens Givelse til Dato, have vidst at bevare og udvide deres Privilegier, de politiske saavel som Jordprivilegierne. Jordprivilegiet have de indtil Dato kunnet bevare. I 1866 fik de deres politiske Privilegier, den privilegerede Valgret til Landstinget. I Provisorietiden kæmpede de ogsaa mod den store Befolkning for deres politiske Magtstilling, og selv efter 1901, da Reformpartiet kom til Magten, have vi set, hvorledes Godsejerne stadig have været paa Færde for at sørge for i størst mulig Grad at bevare deres Privilegier, det være sig af den ene eller den anden Art. Det lykkedes dem at undgaa at faa deres store Jordprivilegium taget op til Løsning paa Rigsdagen, og det lykkedes dem ved Gennemførelsen af den kommunale Valgret at bevare deres privilegerede Valgret ude i Amtsraadene. Vi se altsaa, hvorledes de Herrer Godsejere altid have forstaaet at konsolidere deres Stilling, og det er derfor ikke for meget sagt, at der skal en fast Haand til at løse dette Spørgsmaal.

Spørgsmaalet om Adelsgodsernes Inddragelse er en Betingelse for en rationel Løsning af selve Jordspørgsmaalet. Jeg ved godt, at dermed er ikke hele Jordspørgsmaalet løst, men det er en stor og god Begyndelse, og jeg synes, at Spørgsmaalet om Jordens Fordeling her i Landet er saa vigtigt, at det burde overskygge alle andre Sager i Øjeblikket. Jeg haaber derfor, det skal komme dertil, at enhver Regering, der ikke vil være med til at gennemføre Inddragelsen af Adelsgodserne og de adelige Frøkenklostre, for Fremtiden maa blive umulig her i Landet.

I det hele mener jeg, at de Herrer af Venstre hellere skulde vende sig mod deres gamle Modstandere, Godsejerne, og disses samfundsskadelige Privilegier end vende sig imod Socialdemokratiet, der repræsenterer Underklasserne og de Krav, som denne Underklasse, der er i Rejsning, stiller paa forskellig Maade til Samfundet. Jeg tror, at naar de Herrer af Venstre i højere Grad vilde vende sig den Vej i Stedet for mod os andre, vilde der blive bedre Kaar for en demokratisk Politik her i Landet, blive, om jeg saa maa